Р Е Ш Е Н И Е
№ 45738

гр. София, 20.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **10802** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ срещу РЕШЕНИЕ от 22.06.2026г. по нахд №2341/2026г. на СРС, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №70 от 17.12.2025г. на комисията, с което на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], е наложена санкция от 500лв. по чл.335 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ за нарушение на чл.230, ал.3 изр.1 вр. с ал.2 от ЗЕС.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно да бъде отменено. На първо място се прави довода, че необосновано СРС е приел, че материалният закон не е приложен точно. Подчертава се, че се касае за предоставяне на предплатена електронна услуга, която не изисква индивидуален договор с крайния потребител. В този случай, както и при абонаментен план, предприятието трябва да предостави информация касателно промяната в Общите условия, за да гарантира права на крайните потребители. С подписването на регистрационен формуляр потребителят изрично декларира, че приема Общите условия, поради което съгласно същите и Директива 2018/1972,следва да се уведоми крайния потребител повече от 1 месец предварително за всяка промяна вкл. и за правото му да прекрати договора. С оглед това касаторът твърди, че промяната на условия изисква да се уведоми потребителя, което не е сторено. Конкретно това са по-малкото минути за разговори и интернет. С оглед изложеното се

релевира, че има неизпълнение на задължението по чл.230, ал.2 и ал.3 от ЗЕС, поради което неправилно СРС е отменил НП. Предвид това –се моли да се уважи жалбата като се отмени решението на СРС и вместо него се потвърди НП.
В съдебно заседание касаторът, чрез юрк.Д., поддържа касационната си жалба по изложените вече съображения. Допълва се, че съгласно решение на СЕС от 10.09.2026г. по дело С-669/24г. за тълкуването на чл.105 §.4 от Директива 2018/1972 –разпоредбата не предоставя самостоятелно право на доставчиците да променят условията. В тази връзка се визира, че новите условия за презареждане представляват подобно изменение, за което се дължи известяване на потребителя. Представя и писмени бележки, с които се поддържа изразената позиция вкл. се подчертава се, че наложената санкция е в минимален размер, поради което е и справедливо наказание. Не се претендира юрк. възнаграждение.
Ответникът чрез юрк. Г.- оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Споделя се констатацията на СРС, че при презареждането на предплатена карта – няма изменение на договорените отношения, поради което не следва да се уведомява потребителя. Съответно регистрационната форма за предплатени услуги не е договор. С оглед това се прави извода, че чл.230, ал.3 от ЗЕС –не е нарушен. Не се претендира юрк. възнаграждение.
Представителят на СРП излага становището за неоснователност на касационната жалба, поради което се предлага да се отхвърли същата респ. да се потвърди решението на СРС.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта на касационната жалба:
Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.
По съществото на касационната жалба:
Разгледана по същество - касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.
От фактическа страна не е спорно, че:
"Йеттел България" ЕАД, е предприятие, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи и услуги на територията на Република България.
На 07.01.2025г. "Йеттел България" ЕАД предоставило на Д. И. В. предплатена гласова услуга "Hello" с конкретен номер. Според условията за презареждане на предплатен план "Hello" към 07.01.2025г. при презареждане от 15,00 лева или повече се дължи такса 10,00 лева, като се предоставят: 600 минути в национални мрежи и в роуминг в зона ЕС;- 600 минути в мрежата на Йеттел; 20000 МВ за ползване в България ЕС- 6600 МВ за ползване в зона. Считано от 17.07.2025г. при презареждане със сума от 10,76 лева до 15,64 лева дължимата такса вече била 9,78 лева, като за период от 14 дни на крайния ползвател се предоставяли:- 600 минти в национални мрежи и в роуминг в зона ЕС;- 600 минути в мрежата на Йеттел;- 15 000 МВ за ползване в България.
На 22.07.2025г. при презареждане на предплатената карта ползвателят В. установил, че условията за презареждане са променени, във връзка с което подал жалба, по която с АУАН № С - 084/08.10.2025г. е установено нарушение на чл. 230 ал. 3 изр. първо вр. ал. 2 ЗЕС, изразяващо се в това, че в срок до 16.06.2025г. включително дружеството не е уведомило крайния ползвател В. с отправяне на едномесечно предизвестие за предстоящото изменение на договорните условия за

ползване на предплатената услуга.
СРС е приел, че изискването на чл.230, ал.3 от ЗЕС, което е във връзка чл.105 от Директива (ЕС) 2018/1972 изисква да се уведомява ползвателя при наличието на договор, но не и при предплатена услуга. В тази част е изтълкувал, че последицата е именно правото на ползвателя да може да прекрати договора с предизвестие, което не съществува при предплатена услуга като единствено се преустановява зареждането. Прието е, че закупувайки предплатената карта на 07.01.2025г., крайният ползвател В. е бил уведомен за срока на валидност на условията за презареждане посредством обозначаването му на опаковката. Прието е, че доставчикът "Йеттел България" ЕАД е удължил срока на валидност до 16.07.2025г., което обстоятелство е било обявено на интернет страницата на доставчика, но е споделено възражението на доставчика, че за различните условия за презареждане не е имал задължение за уведомяване.
КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ – не споделя изводите на СРС до ограничаване на задължението, разписано в нарушената норма на чл.230, ал.3 от ЗЕС, само за потребителите с абонаментни договори. Видно от чл.230, ал.3 от ЗЕС, който се намира в раздел II „Срок на договора“ на Глава XIV „Защита интересите на крайните ползватели“ и след раздел I „Предоставяне на информация“, разпоредбата е свързана с изменения в Общите условия и задължение за доставчика при промяната им да уведоми в 1-месечен срок ползвателя, съответно с правото на това лице да прекрати договора при несъгласие с промяната. Не е спорно, че тази разпоредба е транспонираната такава норма на чл.105 от Директива 2018/1972, идентична по съдържание. Този член се намира в Дял III „Права на крайните ползватели“ и определението за краен ползвател е в чл.2 т.14 от Директивата като това е ползвател, който не предоставя обществени ел. съобщителни мрежи или услуги. Следователно и без оглед на източника на услугата и сезиралия КРС - В. е краен ползвател. За него също е относим Дял III на Директивата и разписаното в същата задължение по чл.105. Отделно, видно от чл.98, Дял II не е приложим единствено за микропредприятията, които предоставят междуличностни съобщителни услуги без номера, освен ако те предоставяте и други ел. съобщителни услуги. Отново в чл.2 т.7 е дадено определение за това каква представлява посочената услуга, но ограничението не е към ползвателя, а по отношение на микропредприятията. Конкретно в т.281 на Директивата се визира и други права на ползвателя /заб. при преносимост на номера/ без оглед на вида на договора- за предплатени услуги или абонаментни услуги, което изрично е споменато. Следователно самата Директива под договор не ограничава същия до източника му, поради което при промяна на условията ответникът по касацията има задължения за уведомяване на ползвателя. Целта на Директивата е крайният ползвател да има право на информация за предоставената му услуга. В тази връзка следва да се има предвид, че решение от 10.09.2026г. по дело C—669/24г. на СЕС - т.26 – член 101 от Директива 2018/1972 предвижда, че член 105 от същата директива извършва пълна хармонизация само доколкото се отнася до защитата на крайните ползватели, като се изключва тази на доставчиците. В т.31 е напомнено, че съгласно практиката на Съда, макар и клауза за едностранна промяна да може да отговаря на законен интерес на доставчика, тя трябва да отговаря на изискванията за добросъвестност, балансираност и прозрачност, произтичащи по-специално от Директива 93/13. Също в т.33 е посочено, че правото да прекрати договора при промяна на условията –е специалната защита, която се добавя към гаранциите, произтичащи от другите разпоредби на правото на Съюза и националното право, приложими към промените на договора. Изрично в решението е подчертано, че крайният ползвател е по-слабата страна в договорните отношения с търговеца и той би трябвало да се ползва от по-голяма защита. Следователно -след като информация е била предоставена за срока на предплатената услуга, по същия ред е следвало да се предостави информация за ограничаване по съдържание на правата на

крайния ползвател. Изключение от това задължение има само, когато промяната в Общите условия е в полза на абоната, което не е така. Нито Директивата, нито закона за разлика от тълкуването на СРС -правят разграничение между отделните крайни ползватели и разделянето им на такива с договор и такива с предплатен абонамент, който също поражда договорни отношения.
Следователно има нарушение на чл.230, ал.3 от ЗЕС, поради което правилно е наложена санкция по чл.335 от ЗЕС и доколкото е в минимален размер, същата е справедливо наказание. С оглед този извод, НП е правилно и законосъобразно. Съответно решението на СРС е неправилно и трябва да се отмени.
Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд С. – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 22.06.2026г. по нахд №2341/2026г. на СРС, с което отменено наказателно постановление /НП/ №70 от 17.12.2025г. на КРС, с което на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], е наложена санкция от 500лв. по чл.335 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ за нарушение на чл.230, ал.3 изр.1 вр. с ал.2 от ЗЕС.
ВМЕСТО НЕГО
ПОТВЪРЖДАВА НП.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: